

Sygn. akt III U 508/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy A. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 17 marca 2014 r., **znak:** (...)

i z dnia 22 kwietnia 2014 r., **znak:**(...)

zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. H. prawo do emerytury, począwszy od 1 lutego 2014 r.

Sygn. akt III U 508/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 czerwca 2014 r.

Decyzją z dnia 17 marca 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. H. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany

15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 1 dzień; uzupełniające - rola – 3 miesiące i 18 dni; łącznie – 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zostały zaliczone okresy zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w B. od 15 sierpnia 1963 r. do 30 kwietnia 1982 r.;

w Zakładach (...) w D. od 16 września 1983 r. do 27 marca 1991 r., z uwagi na brak świadectw pracy w szczególnych warunkach wystawionych przez w/w zakłady.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca A. H..

Na uzasadnienie swojego stanowiska wnioskodawca podał, że pracował w (...) B. w okresie od 15 sierpnia 1963 r. do 30 kwietnia 1982 r. jako elektryk. Wykonywał również pracę przy kwasach siarkowych (rozcieńczanie elektrolitu), celem zalania nowych akumulatorów oraz ładowanie. W okresie od 16 września 1983 r. do 27 marca 1991 r. pracował w Zakładach (...) w D.. Na potwierdzenie tego faktu złożył z dokumentami świadectwa pracy. Świadectw pracy w szczególnych warunkach nie posiada, ponieważ zakłady pracy nie istnieją.

Na skutek dokumentów dołączonych do odwołania, decyzją z dnia 22 kwietnia 2014 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 lutego 2014 r.

i nowych dowodów przedłożonych wraz z odwołaniem w dniu 16 kwietnia 2014 r., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 17 marca 2014 r. i odmówił wnioskodawcy A. H. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany

15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 1 dzień; łącznie – 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 11 miesięcy i 1 dzień.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że po rozpatrzeniu dodatkowych dowodów wydano decyzję z dnia 22 kwietnia 2014 r., jednakże nadal odmawia ona prawa do emerytury, wobec czego należy uznać,

że roszczenia wnioskodawcy pozostały aktualne. Podano, że wnioskodawca

w dniu 28 lutego 2014 r. złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą z tytułu pracy w warunkach szczególnych. We wniosku zawarł oświadczenie,

że nie jest członkiem OFE. Rozpatrując wniosek o emeryturę organ rentowy uznał, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych, co pozwala

na przyjęcie, że wnioskodawca posiada wymagany ogólny staż pracy, tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawca dołączył

do odwołania takie dokumenty na okres zatrudnienia w(...) w B.

od 10 lutego 1993 r. do 11 lipca 1994 r., które to okresy zostały uznane przez organ rentowy za pracę w szczególnych warunkach w wymiarze

(po wyłączeniu okresów nieskładkowych) 11 miesięcy i 1 dzień. Ponieważ

na okres zatrudnienia od 15 sierpnia 1963 r. do 30 kwietnia 1982 r.

w Państwowym Ośrodku (...) w B. i od 16 września 1983 r.

do 27 marca 1991 r. w Zakładach (...)

w D. wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów potwierdzających zatrudnienie w szczególnych warunkach, organ rentowy odmówił uznania spornego okresu 26 lat i 29 dni za pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Przemyśle – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. H., ur. (...), w dniu 28 lutego 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W aktach organu rentowego zalega dokumentacja poświadczająca przebieg zatrudnienia wnioskodawcy, z której wynika w szczególności, że: był on zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w B. w okresie od 15 sierpnia 1963 r. do 30 czerwca 1968 r. jako uczeń (...) przy (...) B., a w okresie od 1 lipca 1968 r. do 30 kwietnia 1982 r. jako elektryk; był zatrudniony w Zakładach (...)

w D. w okresie od 16 września 1983 r. do 27 marca 1991 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku elektryka; był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w B., w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 10 lutego 1993 r. do 11 lipca 1994 r., na stanowisku kierowcy.

Na podstawie zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał decyzję z dnia 17 marca 2014 r., na podstawie, której odmówił wnioskodawcy przyznania emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 1 dzień; uzupełniające - rola – 3 miesiące i 18 dni; łącznie – 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień.

Ponadto w dniu 16 kwietnia 2014 r. wnioskodawca przedłożył w ZUS świadectwo pracy z dnia 23 lipca 2013 r. wydane przez Gminną Spółdzielnię (...) w B., z którego wynika, że był on zatrudniony w tym zakładzie pracy od 10 lutego 1993 r. do 11 lipca 1994 r.

i w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

W rezultacie powyższego, decyzją z dnia 22 kwietnia 2014 r., znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 28 lutego 2014 r. i nowych dowodów przedłożonych wraz z odwołaniem w dniu 16 kwietnia 2014 r., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 17 marca 2014 r. i odmówił wnioskodawcy A. H. przyznania emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 1 dzień; łącznie – 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 11 miesięcy i 1 dzień, z tytułu zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 10 lutego 1993 r. do 11 lipca 1994 r.

Dowód – akta emerytalne wnioskodawcy:

- wniosek emerytalny z dnia 28.02.2014 r.,

- świadectwa pracy, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach,

- decyzja ZUS z dnia 17.03.2014 r. i z dnia 22.04.2014 r.

Sąd ustalił nadto, że wnioskodawca został zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w B. z dniem 15 sierpnia 1963 r. na stanowisku ucznia zawodu. Przyuczanie do zawodu trwało 3 lata. Z dniem 1 lipca 1966 r. wnioskodawca został zatrudniony w charakterze elektryka. W aktach osobowych wnioskodawcy zalegają angaże, z których wynika, że zajmował on kolejno stanowiska: elektryka samochodowo-ciągnikowego od 2 stycznia 1973 r., elektromechanika od 1 sierpnia 1973 r., elektromontera ciągnikowo-samochodowego z dniem 26 czerwca 1974 r. Z dniem 1 sierpnia 1976 r. wnioskodawcy powierzono obowiązki elektryka instalacji maszynowej, a z dniem 13 lutego 1978 r. elektryka-konserwatora. Od dnia 27 marca 1981 r. wnioskodawca ponownie zajmował stanowisko elektryka.

Faktycznie jednak wnioskodawca od czasu ukończenia nauki zawodu, a więc od dnia 1 lipca 1966 r. pracował w akumulatorowni, która znajdowała się w osobnym pomieszczeniu zakładu pracy. Wnioskodawca w ramach swoich obowiązków ładował, przeglądał, naprawiał, konserwował akumulatory. Praca przy naprawie – regeneracji akumulatorów wiązała się z opróżnianiem, wymianą kwasów siarkowych, przygotowaniem elektrolitu. Akumulatory pochodziły ze znajdujących się na stanie (...) samochodów ciężarowych – typu (...), J., autobusu, Ż., samochodów pogotowia technicznego. Samochodów ciężarowych było około 40, ale były też wózki widłowe akumulatorowe, podnośniki, urządzenia rozruchowe akumulatorowe. Ponadto zabezpieczał sprawność akumulatorów z maszyn takich jednostek, jak spółdzielnie produkcyjne, (...), ale też rolników indywidualnych w rejonie B., L., D., O..

Wykonując ww. czynności wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z (...) w B.,
- zeznania świadka W. B.,
- zeznania świadka J. Ł.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Z dniem 16 września 1983 r. wnioskodawca został zatrudniony w Zakładzie (...) na stanowisku elektryka – konserwatora w wymiarze 8 godzin. Z dniem 10 listopada 1988 r. wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko brygadzysty – instalatora, kierowcy – elektryka, natomiast z dniem 1 września 1989 r. zostały mu powierzone obowiązki elektryka. Ponadto wnioskodawca w okresie od 3 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r. korzystał on z urlopu bezpłatnego.

Zakład pracy obsługiwał 10 zakładów rolnych. W zakresie obowiązków wnioskodawcy leżała konserwacja urządzeń elektrycznych – parników umieszczanych przy oborach, chlewniach, w magazynach zbożowych. Budował linie elektryczne. Naprawiał, wymieniał instalacje elektryczne w budynkach, szczególnie w chlewniach, oborach. Wymieniał też instalacje wysokiego napięcia wewnątrz zakładu. Wyjeżdżał też, celem naprawy instalacji elektrycznych poza teren zakładu. W trakcie jego pracy były budowane nowe budynki i wówczas wnioskodawca zakładał tam instalacje elektryczne.

Z dniem 19 lutego 1987 r. wnioskodawca uzyskał uprawnienia do eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych w zakresie prac warsztatowych konserwacyjno-remontowych, prac pomiarowo-kontrolnych.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z (...) w D.,

- kserokopia zaświadczenia kwalifikacyjnego w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych – k. 23,
- zeznania świadka J. K.,
- zeznania świadka A. W.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych, aktach osobowych wnioskodawcy oraz w ramach toczącego się w sprawie sądowego postępowania dowodowego, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków W. B. i J. Ł. oraz wnioskodawcy A. H., co do faktu zatrudnienia wnioskodawcy w Państwowym Ośrodku (...) w B., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w wyżej wymienionym zakładzie pracy.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadków J. K. i A. W. oraz wnioskodawcy A. H., co do faktu zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w D., jako spójnym, logicznym, wzajemnie się uzupełniającym. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze, przy jakich pracach i w jakich warunkach był zatrudniony wnioskodawca w wyżej wymienionym zakładzie pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy A. H. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony, co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Z akt sprawy wynika, że ZUS nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę innych warunków niezbędnych do nabycia prawa do emerytury, na podstawie wyżej powołanych przepisów, a więc ukończenia 60 roku życia w dniu (...) r., uzyskania ogólnego stażu pracy w wymiarze ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych na dzień 1 stycznia 1999 r. oraz nie przystąpienia do OFE.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 6 miesięcy; składkowe – 28 lat, 3 miesiące i 1 dzień; łącznie – 28 lat, 9 miesięcy i 1 dzień, w tym w szczególnych warunkach/charakterze – 11 miesięcy i 1 dzień, z tytułu zatrudnienia

w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 10 lutego 1993 r. do 11 lipca 1994 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że wnioskodawca A. H. był zatrudniony w szczególnych warunkach w Państwowym Ośrodku (...) w B. w okresie od 1 lipca 1966 r. do 30 kwietnia 1982 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach elektryka, elektryka samochodowo-ciągnikowego, elektromechanika, elektromontera ciągnikowo-samochodowego, elektryka instalacji maszynowej, elektryka-konserwatora. Faktycznie jednak przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie pracy pracował w akumulatorowni, w szczególności przy ładowaniu, przeglądzie, naprawie, konserwacji akumulatorów, z czym wiązało się również opróżnianie, wymiana kwasów siarkowych, przygotowywanie elektrolitu, montaż i demontaż akumulatorów .

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymieniono w wykazie A, Dziale XIV – „Prace różne” pod poz. 13 – „Prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych”. Ponadto

w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy,

na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego w wykazie A, Dziale XIV, poz. 13 wymieniono następujące stanowiska: elektromechanik akumulatorowy (pkt 1), elektromonter akumulatorów i baterii (pkt 2), konserwator akumulatorowy (pkt 3), ładowacz akumulatorów (pkt 4), monter instalacji i baterii akumulatorowych (pkt 5), monter akumulatorów (pkt 6), przygotowawca elektrolitu (pkt 7), robotnik porządkowy – sprzątaczy produkcyjny (pkt 8), smarowacz płyt akumulatorowych (pkt 9), ślusarz akumulatorów (pkt 10). Charakter pracy wnioskodawcy w (...) B. i zakres jego obowiązków odpowiada wymienionym wyżej stanowiskom pracy.

Nie może budzić wątpliwości, że dla oceny, czy pracownik pracował

w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/2008, Lex Polonica nr 2339881, OSNP 2010/23-24 poz. 281).

Podkreślić należy, iż w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi

w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.)

nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury

i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Sąd odmówił natomiast zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w D. od 16 września 1983 r. do 27 marca 1991 r. (z tym że w okresie od 3 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r. wnioskodawca przebywał

na urlopie bezpłatnym), w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku elektryka, elektryka brygadzysty – instalatora, elektryka kierowcy.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.)

w wykazie A, Dziale II – „W energetyce” wymieniono „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie

i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Natomiast w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i (...) Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale II, poz. 1 wymieniono stanowiska: elektromonter instalacji i urządzeń elektroenergetycznych (pkt 1), elektromonter linii napowietrznych niskich i średnich napięć (pkt 2), elektromonter linii napowietrznych wysokich napięć (pkt 3), elektromonter aparatury, automatyki i układów pomiarowych kotłów i turbin (pkt 4), elektromonter instalacji elektrycznych przemysłowych (pkt 5), elektromonter obwodów wtórnych (pkt 6), elektromonter pomiarów i automatyki zabezpieczeniowej na wszystkich rodzajach napięć (pkt 7), elektromonter urządzeń rozdzielczych i stacyjnych (pkt 8), elektroenergetyk elektrowni ciepłych (pkt 9), elektroenergetyk pomiarów i zabezpieczeń (pkt 10), elektroenergetyk nastawień (pkt 11), monter urządzeń ciepłowniczych (pkt 12).

Stanowiska pracy, jakie zajmował i czynności, jakie wykonywał wnioskodawca nie dają podstaw do zakwalifikowania ich jako pracy wskazanej w konkretnej pozycji wykazu A, Działu II stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz uznania, że praca taka była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. I UK 24/09, LEX nr 518067, na tle rozpoznawanej sprawy stwierdził, że zgodnie

z wykazem A, Dział II, prace w szczególnych warunkach w energetyce to - "Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych". Uprawnione jest stwierdzenie, że energetyka to gałąź przemysłu zajmująca się wytwarzaniem (przetwarzaniem) energii elektrycznej oraz ciepłej i dostarczaniem jej odbiorcom. Nie jest zatem uzasadnione zaliczanie do prac szkodliwych w "energetyce" wszystkich prac związanych

z montowaniem oraz eksploatacją wszelkich instalacji i urządzeń elektrycznych. Wówczas wykonywanie tak szeroko rozumianego rodzaju prac czyniłoby bezprzedmiotowymi granice pojęcia "energetyka" z działu II

i przenosiłoby wcześniejsze uprawnienia emerytalne na różnorakie roboty elektryczne nienależące do "energetyki". Wszak w samej "energetyce"

nie chodzi o wszelkie roboty elektryczne, lecz tylko w wskazane w dziale II (literalnie) prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej

i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. Dodatkowo zaś, co zostało już wyżej wskazane, prace te muszą być wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca,

w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia prawa do świadczenia spełnił od dnia 1 lutego 2014 r., a więc od pierwszego dnia miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek emerytalny.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w sentencji wyroku.